

Schovelin: Den højtærede Minister gjorde gældende overfor mig, at naar jeg er Medforslagsstiller til Ændringsforslaget, skulde deri ligge en Erkendelse af, at nu skyldte man at skaffe Plads for Arboe Rasmussen, at jævne ham Vejen. Dette vil jeg nedlægge en bestemt Indsigelse imod. Hvad der er sket, er dette, at først har Højesteretsdommen skudt Afgørelsen tilbage til Administrationen, hvor den fornuftigvis hele Tiden burde have ligget. Idet Højesteret saa afgørende slaar fast, at det, som den vil afgøre og egentlig føler sig kaldet til at afgøre, alene er Spørgsmaalet om, hvorvidt tiltalte er straffskyldig, ligger deri et andet Spørgsmaal, som Højesteret ikke vil gaa ind paa, nemlig om der er Overensstemmelse mellem Arboe Rasmussens Udtalelser og Folkekirkeens Lære; Afgørelsen heraf maa ligge hos Administrationen. Altsaa, Højesteretsdommen skød Afgørelsen tilbage til Administrationen; derpaa nægtede Biskoppen Kollats, og derefter var efter min Formening Stillingen klar; Kultusministeren burde saa have afskediget Arboe Rasmussen med Pension. Og naar den højtærede Minister siger: Jeg gad se den Kirkeminister, som ikke vilde lade Arboe Rasmussen sidde uanfægtet i sit nuværende Embede, vil jeg dertil svare, at det vistnok ikke var saa vanskeligt at finde en eller anden Kirkeminister, som i høj Grad stod paa Kirkens Standpunkt, og som var fuldt ud villig til at drage denne Konsekvens. Nej, Vanskeligheden indtræder hverken ved Højesteretsdommen eller ved Biskoppens Nægtelse af Kollats, den indtræder først i det Øjeblik, den nuværende Kirkeminister ikke som Kirkens Øverste tager den naturlige Konsekvens: at afskedige Arboe Rasmussen. Naar den højtærede Kirkeminister nu har stillet sig paa det Standpunkt, at han endelig vil ansætte Arboe Rasmussen, indtræder der en Vanskelighed, saa er der indtraadt en Situation, som man paa en eller anden Maade maa udenom, og der mener jeg, at man som det mindste Onde maa vælge den Ordning, som er foreslaaet af Venstre, altsaa en speciel Lovgivning, hvorigennem man markerer Vaalse Sogn som den uløste Konflikts Sogn — det er ikke Meningen, at det skal være en Slags Straffekoloni eller sort Faar, som det er blevet sagt, nej, man markerer det som den uløste Konflikts Sogn. Det er jo dette, der i Virkeligheden foreligger: i det Øjeblik Arboe Rasmussen bliver Præst i Vaalse, bliver dette den uløste Konflikts Sogn. Hvilken Konflikt?

Konflikten mellem den Lære, som Arboe Rasmussen prædiker, og den, som er den herskende i den overvejende Del af den evangelisk-lutherske Folkekirke. Og jeg maa ligesom ved første Behandling afgørende hævde, at Bedømmelsen heraf ikke er et religiøst Spørgsmaal, men et Spørgsmaal om Redelighed. Lige saa lidt som man kunde udelukke et Menneske fra at udtale sig om Buddismen eller hvilken som helst anden Religion, idet man overfor ham gjorde gældende: han er jo ikke selv Buhist, hvorfor vil han saa dog tale med om disse Ting, lige saa lidt vil man kunne gøre gældende overfor en Mand, der nærer en hvilken som helst religiøs Overbevisning, at han ikke skulde have nogen Ret til at udtale sig om denne Sag. Det er et Spørgsmaal, som enhver kan dømme om. Naar man derfor i den Gadeblads-pressen, som undertiden gør frivillig Bravo-Tjeneste for de ministerielle Partier, har søgt at bibringe Læserne det Indtryk, at jeg særlig skulde have stillet mig paa et religiøst Standpunkt, saa ved dette høje Tings Medlemmer, at dette er urigtigt. Jeg har netop tvende Gange i min Tale betonet, at for mig var det ikke et religiøst Spørgsmaal, men et Spørgsmaal om Redelighed, og at det kunde bedømmes ganske uafhængigt af, hvilket religiøst Standpunkt vedkommende Taler selv stod paa.

Siden der nu tales saa meget om Grundtvig, undertiden paa en saadan Maade, at man skulde tro, at han var en Pave, og at man kunde appellere til hans Afgørelse som ufejlbarlig i kirkelige Spørgsmaal, maa jeg minde om, at overfor den Rationalisme indenfor den danske Folkekirke, som ogsaa Kirkeministeren har mindet om i Dag, var det netop for omtrent 100 Aar siden Grundtvig, som nedlagde Indsigelse og hævdede det evangelisk-lutherske Standpunkt i dets Renhed.

Det er ikke lykkedes den højtærede Kirkeminister at gendrive min Opfattelse af Højesteretsdommens Betydning, ja, den højtærede Minister gjorde end ikke Forsøg paa at argumentere, men indskrænkede sig til løse Paastande. Jeg maa vedblivende hævde, at hvis Arboe Rasmussen fortsætter med at prædike, hvad han hidtil har prædikeret, og dermed mener at være i Overensstemmelse med den evangelisk-lutherske Folkekirkes Lære, saa kan han ikke længere være i god Tro. Og naar Kirkeministeren spørger, hvorledes jeg kan gøre den Bemærkning, at Arboe Rasmussen *efter Højesteretsdommen* ikke længere skulde kunne være i god Tro, vil jeg der-